

★

Сама бѣхъ — като вѣтъра въ полето —
макаръ да носѣхъ слънцето на Тракия въ сърдцето си.
Живѣхъ като иманярь-издирвачъ на неоткрити скъпоценности
и маниакъ-ловецъ на легендарни птици.

Цѣлъ животъ чакахъ — надъ купа на изпепеленитѣ сънища,
роденъ отъ пламъка,
да излитне огнениятъ фениксъ на любовъта
и, срѣдъ битъ-пазарскитѣ лавици на живота,
като самоцвѣтенъ камъкъ,
(да блесне истинскитѣ елмазъ на едно сърдце . . .

Една нощъ видѣхъ на сънъ да слиза отъ небето огнената птица,
и дигнахъ къмъ нея осияното си лице,
но въ сѣщия мигъ единъ мжжъ въ черна маска се изпрѣчи,
впи очи въ зеницитѣ ми,
и азъ тръгнахъ подиръ него като по магнитна жица.

— Младостъ моя, разбила се на прахъ въ скалата на живота,
сънища, минали като филмова лента по бѣлото платно на челото ми!
Смѣя се и плача, като помисля какво чакахъ
— и какво дочекахъ!